

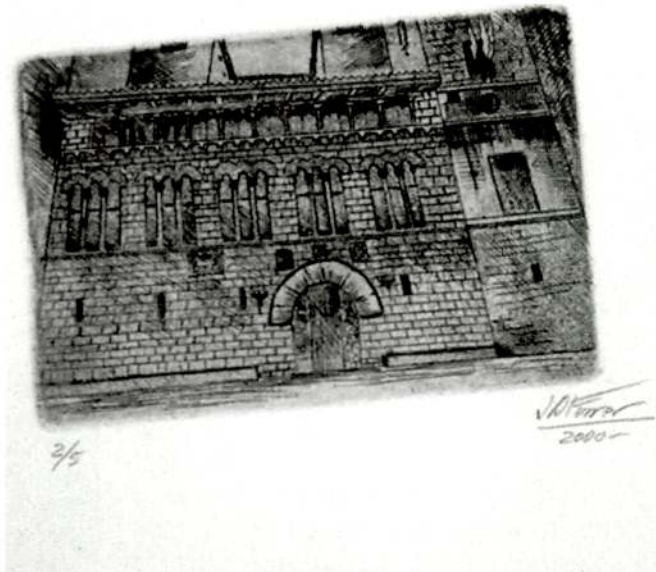

- Ets bon coneixedor dels equipaments culturals de Lleida, què penses que hi manca?

Avui per avui manquen moltes coses, tot i que tenim més sales que abans. La de la plaça de Sant Joan s'hauria de condicionar millor, a la del mercat del Pla s'hauria de millorar molt l'entorn. L'Ajuntament hauria de fer tot el possible perquè hi hagués una sala cèntrica en la qual s'exposés obra d'artistes de la ciutat. La Diputació té la sala de l'IEI, que és molt bona, però està molt mal portada, no es pot fer una exposició cada dos mesos, s'hauria de canviar cada mes i tenir un criteri. La Diputació també en té una altra al palau de la Diputació, però tanca els diumenges. La sala de la Cambra de Comerç està molt bé, i un espai molt interessant és el de la biblioteca, aquells dos claustres estan molt bé. La sala de Cultura de la Generalitat també està bé, i la sala Garcia Sarramona del Cercle de Belles arts també està bé.

- Com veus que es donin subvencions als artistes?

Es complicat jo les trauria, no les que donen a les entitats, que si no fos per les petites subvencions no sobreviurien, però si les individuals, ja que és una manera de fer que les persones s'apalanquin.

- Comporten que l'art se sotmeti al poder?

Sí, jo crec que sí.

Des del gener de l'any 2005, que sóc president d'Arts de Ponent, sempre he estat amb les associacions de pintors, i als anys setanta amb la que presidia Siré. L'any 1979 fèiem el mercadot de la plaça de l'Ereta el primer diumenge de cada mes, i com que la gent som molt estranys, i el món artístic encara més, per enveges i mals entesos tot es va desfer. D'allí va sortir el grup de l'Ereta, aquell entorn es va anar deteriorant i ens vam traslladar al passatge Pompeu fins que l'any 1992, en què juntament amb un grup d'artistes diferents, Ignasi Puente i altres més, es va crear Arts de Ponent, i ara ja som més de dos-cents associats. Aquestes coses costa de moure-les, però són necessàries, i si no fos per les petites subvencions no aguantarien.

- L'associacionisme en l'art, com el veus a Lleida?

És complicat, vaig ser un dels fundadors d'Arts de Ponent juntament amb Puente, Barranco, Carretero, Guillén. Dintre d'una ciutat gran es diferent, però a Lleida, que és petita, som quatre, i per això estem obligats a convida, ens coneixem tots, ens trobem sempre tots a tots els actes, doncs, anem a portar-nos bé.

Dintre de les Festes de Tardor vam crear la Fira d'Art, de les quals ja en portem quinze. Quant vaig accedir a la Presidència vaig voler reunir a tots els presidents anteriors i vam fer un acte amb Puente, Loizu, Batlle, que també fa gravat, i jo.

- I fora de Lleida?

Doncs igual que aquí, tenen els mateixos

problemes. Ara fa poc hem estat a Saragossa amb l'associació Goya Aragó, i tenen els mateixos problemes. De vegades les institucions els deixen de costat, però després, quan els convé, les institucions tiren dels artistes, quan volen quedar bé muntem una exposició i després t'obliden. Hem estat a Guadalajara i també passa el mateix.

- En l'elaboració d'un autoretrat, què hi destacaries?

Això és molt difícil, un mateix no es veu, ho han de dir els altres. Des de fa un parell d'anys que vaig a parlar en una tertúlia d'un programa de ràdio, la Cope d'aquí, de Lleida, i de vegades quan m'he escoltat, em veig estrany. Amb la pregunta que m'has fet passa el mateix. Hi ha coses de mi que no m'agraden, però si algun tret puc tenir és que sóc molt exigent. No m'importa fer les coses quatre o cinc vegades i espatllar el que sigui, si a mi m'agrada i no agrada als altres, no m'importa. Els defectes no te'ls dic, que també els sé, com tothom.

- Quin gravat compraries ara mateix?

Els que m'agraden molt són els que es fan amb la tècnica de la manera negra, és molt complicat i no en pots fer molt tiratge, a més hi ha molt poca gent que en faci. Fa dos anys l'Associació va anar a Madrid a veure Arco, i davant del Museu del Prado, els diumenges, es posen artistes a vendre obra, hi vaig comprar una botella petita i

una copa fetes amb la tècnica de la manera negra, quina cosa més bonica.
- Com veus la teva obra en el futur?

No em preocupa, que sigui el que Déu vulgui, si la volen penjar que la pengin i si la volen llençar al riu que la hi llencin, de tota manera faran el que vulguin.

- Què et sembla el món del gravat avui?

Que esta pujant. La tendència és tenir cada dia més gravats a casa, perquè el gravat té molts avantatges. En general és una obra petita. També és una tècnica que està més a l'abast de tothom, per cent euros pots tenir un gravat, que la majoria de la gent pot pagar, i és diferent d'un quadre d'una altra tècnica. Hi ha coses precioses, coses exquisides, amb gravat, a mi m'apassiona el món del gravat. En les exposicions que faig sempre hi poso gravats, siguin del que siguin les exposicions, fins i tot de ceràmica. El gravat va en alça i cada dia anirà a més, perquè es valora més. El gravat, si no el vols emmarcar no cal que ho facis. El pots guardar embolicat amb paper manila en carpetes de cartró, planes, sense plàstic, perquè respiri, i amb una mica de naftalina, fugint del sol i de la humitat.

Josep Manel Simó Gombau

Informació

EVITA-HO!

**SI TENS UN GOSSET,
EVITAR AQUEST INCIDENT,
ÉS A LES TEVES MANS!**

-Per un poble més net, on puguem convida tranquil·lament les persones, els animals i les plantes.

-Per civisme.

-Per qüestions sanitàries.

-Per respecte a l'entorn, als veïns i als infants.

Recull els excrements que deixin a la via pública i diposita'ls als contenidors de recollida d'excrements canins que l'Ajuntament està instal·lant en diferents indrets del municipi.

Per a més comoditat, aquests contenidors tenen uns dispensadors de bosses de plàstic perquè els propietaris dels animals les puguin utilitzar còmodament

**GRÀCIES PER RECOLLIR
LES CAQUES DEL TEU GOS**

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Medi Ambient

Dia escolar de la Pau

La celebració del "DIA ESCOLAR DE LA NO-VIOLÈNCIA I LA PAU (DENIP)" va iniciar-se el 1964 i és una iniciativa pionera, no estatal, no oficial, independent, lliure i voluntària d'educació en la concòrdia, la tolerància, el respecte, la solidaritat i, en definitiva, en la no-violència i la pau.

Si primer es va instal·lar a les escoles i centres educatius, a poc a poc s'ha anat estenent a la resta dels àmbits socials i avui dia se celebra a tot el món i es coneix com el dia Mundial per la No-violència i la Pau.

El dia de celebració és el 30 de gener, coincidint amb la data de la mort de Mahatma Gandhi.

Cada vegada són més les escoles que commemoren aquest dia i hi esmercen esforços i temps per gaudir d'una "festa" amb caràcter reivindicatiu més que lúdic, tan necessari en els nostres temps.

A l'escola del Dr. Serés ja fa uns quants anys que el 30 de gener fem aquesta celebració.

Ens agrada fer-la perquè durant tot l'any els mestres i tota la comunitat educativa ens esforcem per treballar els valors de la solidaritat, el respecte, la tolerància, la pau... des dels cursos més baixos fins als grans, i aquest dia ens recorda que val la pena el treball diari d'aquests valors per construir un món millor.

La pau i la no-violència l'hem de demanar per al món, per evitar els grans conflictes i les guerres, però també l'hem de treballar en el dia a dia per construir des del nostre entorn un món menys violent i diferenciador.

Aquest any també l'hem celebrat. Els dies anteriors al 30 de gener s'han dut a terme a les aules diferents activitats per conscienciar els nens i nenes del significat d'aquest dia.

Els més petits (educació infantil) han construït uns "cucs" de colors (capaços de recórrer la terra) que porten escrites uns frases senzilles que ens recorden on comença la pau:

- PAU ÉS COMPARTIR UNA JOGUINA
- PAU ÉS FER UN NOU AMIC
- PAU ÉS SABER PARLAR ALTRES IDIOMES
- PAU ÉS SABER CONSERVAR L'AIGUA NETA
- PAU ÉS SER TU MATEIX
- PAU ÉS SABER DEMANAR PERDÓ

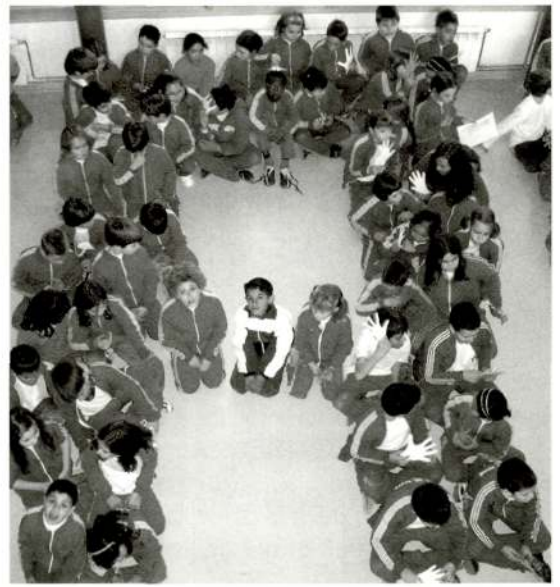
Els nois i noies de primària han treballat els valors relacionats amb la pau a l'aula i han preparat un manifest i una conversa entre dues noies de dos països amb realitats molt contrastades, en la qual expliquen el dia a dia de cadascuna d'elles.

Enguany, el dimarts 30 de gener a la tarda es va fer un acte conjunt amb tota l'escola al pati, però la pluja que començà a caure al migdia va impedir que la celebració es pogués dur a terme en el lloc previst.

Per sort, l'escola, cada vegada més gran, té espai interior i protegit on podem dur a terme la celebració.

Els més grans seuen a terra formant la paraula PAU i la resta d'alumnes els envolten. Es llegeix el manifest i la conversa i es canten cançons de pau.

Un acte íntim i recollit que ens deixa un bon gust i una tan necessària sensació de pau.

Ara ens explicaran el dia a dia de dos móns ben diferents: el d'una nena que viu en un país en guerra i una altra nena que viu en un entorn de Pau aquí, a casa nostra, a Alpicat.

Em dic Gemma i visc a Alpicat. Ara us explicaré què faig en diferents moments del dia.

Em dic Ligia i visc en una petita ciutat d'un país en guerra. També us vull explicar què és per mi un dia qualsevol en aquesta situació de conflicte.

GEMMA: Al matí em llevo, em rento, em vesteixo i esmorzo. M'enfado perquè la mare no m'ha comprat els cereals que jo volia, els que a mi m'agraden.

LIGIA: Quin fred que hem passat tota la nit! Hem hagut de dormir al carrer amb mantes, les cases estan destrossades i hi ha perill d'ensorrament. No cal que em vesteixi, no tinc més roba. No hi ha aigua, avui tampoc em podré rentar. Haurem d'anar a esperar si arriba el camió de la Creu Roja, a veure si ens porten alguna cosa per menjar.

GEMMA: Vaig cap a l'escola pensant quins amics em trobaré primer, què farem avui i a què jugarem a l'hora del pati. Avui toca classe d'informàtica que m'agrada molt!! I la veritat és que tenim una magnífica aula d'informàtica nova i molts ordinadors nous.

LIGIA: Un altre dia sense anar a l'escola, una bomba la va destrossar fa una setmana. Penso en els meus amics que varen quedar atrapats sota les runes, com deuen estar?

Quan anava a l'escola l'assignatura que m'agradava més era la llengua. No sé quan podré tornar a gaudir d'estudiar. M'agradaria tenir almenys algun llibre per repassar una mica o poder llegir per distreure'm.

GEMMA: Avui, per dinar, hi ha crema de verdures, peix i macedònia. No m'agrada gens. Protesto i m'enfado perquè jo volia espaguetis.

LIGIA: El camió de la Creu Roja no arriba perquè els soldats tenen la carretera tallada. El meu germà petit plora perquè té molta gana i la mare decideix anar per les cases de pagès del voltant del poble, a veure si trobem alguna cosa. El pare és amb l'exèrcit i des d'abans del bombardeig no en sabem res.

GEMMA: Sortint de l'escola, jugo una estona amb els meus amics i després vaig a la ludoteca.

LIGIA: A la tarda me'n vaig a l'hospital de campanya a veure el meu millor amic que va quedar malferit durant el bombardeig de l'escola. Gemega i crida de dolor, però no li poden donar calmants perquè no disposem de medicaments suficients. Es diu que els soldats els han requisat.

GEMMA: Al vespre fa molt fred, demano la mare que apugi la calefacció de casa. Miro la tele una estoneta i faig els deures. Havent sopat em rento les dents i me'n vaig al meu llit ben calentó. Llegeixo una mica i m'adormo plàcidament.

LIGIA: S'està fent fosc i cada vegada fa més fred, no sé on ens refugiarem aquesta nit. Sentim que comencen a caure bombes no molt lluny d'aquí. Els soldats ens diuen que demà haurem de marxar de bon matí, els combats s'estan acostant massa. Haurem de recollir les poques coses que tenim i marxar del poble. No sé on serem demà.

